

Arrest

nr. 186 327 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2011 en op 21 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 oktober 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14/12/2011 (nieuwe beslissing) en 21.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies (x2) van de arts-adviseur d.d. 30.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1 1 EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald) : « (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat,

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"III. 1. Enig middel

Schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980, tevens schending van artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980 en van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hoofde van verweerster

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

III.1.1. Volgens verweerster lijdt de minderjarige zoon van verzoeker niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM, en dit onder verwijzing naar art. 9ter §3 - 4° Vr.W. 15.12.1980, aangezien verweerster naar deze wetsbepaling verwijst om te motiveren dat de medische toestand van de minderjarige zoon van verzoeker, geen aandoening betreft die een onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene van de minderjarige zoon van verzoeker noch dat er sprake zou kunnen zijn van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandelingsmogelijkheden zouden zijn in het land van herkomst of verblijf, zodat verzoeker en zijn gezin geen verblijfsmachtiging kunnen verkrijgen nu hun verzoek volgens verweerster onontvankelijk is mede in het licht van zowel art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 als van art. 3 EVRM, quod non.

Verweerster onderzoekt in de bestreden beslissing in elk geval de behandelingsmogelijkheden van de ziekte waaraan de minderjarige zoon van verzoeker lijdt, niet en neemt zij dit gebrek aan behandelingsmogelijkheid niet in overweging bij het nemen van haar (bestreden) beslissing, zoals ze zelf erkent in de thans bestreden beslissing, zoals ze zelf erkent in de

III. 1.2. Naar luid van art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 kan de aanvraag van verzoekers onontvankelijk worden verklaard (eigen cursivering en onderlijning):

'art. 9ter.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[' 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;?'

wanneer de ziekte, in casu van Q., de minderjarige zoon verzoeker niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in S 1, eerste lid, naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

III.1.3. Naar luid van art. 9ter §1, 2e en 3e lid Vr.W. 15.12.1980 (eigen cursivering en Onderlijning):

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [² en recente²] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling'.

III.1.4. Aangezien art. 9ter §3 - 4° Vr.W. 15.12.1980 uitdrukkelijk verwijst naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 zoals hiervoor en gelet de samenhang met 9ter §1, tweede en derde lid Vr.W. 15.12.1980, is het vooreerst duidelijk dat verweerster thans opnieuw met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 schendt, aangezien zij gelet op art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 dat uitdrukkelijk verwijst naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 en rekening houdende met het feit dat verweerster art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 verengt tot de vereiste van een levensbedreigende aandoening/ziekte, zij hierbij geenszins rekening houdt met de mate waarin de voormelde aandoeningen/ziekte waaraan Qendrim SELIMI lijdt wel degelijk van dien aard zijn dat ze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dit aangezien verweerster zich op 01.10.2013 onder verwijzing naar het advies van haar arts-adviseur dd. 30.09.2013 opnieuw niet ingaat op de behandelingsmogelijkheden van de minderjarige zoon van verzoeker, Q. S., in het herkomst- of verblijfsland, en zij zich beperkt tot de vaststelling dat volgens haar zowel art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 gelezen in het licht van de draagwijdte van art. 3 EVRM, haar toelaat te besluiten dat in het geval het leven van Q. S. niet in acuut gevaar blijkt te zijn, dit tevens impliceert dat een nooit sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker en zijn gezin gewoonlijk verblijven, voor Q., quod non.

Aangezien verweerster meent zich niet te moeten uitspreken over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, onverminderd de aandoeningen waaraan de minderjarige zoon van verzoeker lijdt, en dit onder verwijzing naar art. 2 EVRM (bescherming van het recht op leven) en haar verband tot art. 3 EVRM, aangezien er volgens haar nooit sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker en zijn gezin gewoonlijk verblijven voor zover er geen acuut levensgevaar is, schendt verweerster tevens art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 en de materiële motiveringsplicht, alsmede het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. "

Het is intussen vaste rechtspraak van Uw Raad dat de verwijzingen door verweerster naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in dit verband niet dienstig zijn en geen afbreuk doen aan de bepalingen van art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980, aangezien het EVRM een minimale waarborg op de handhaving van de mensenrechten garandeert en niet in de weg staat dat art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 een ruimere bescherming impliceert.

III. 1.5. Verweerster schendt derhalve met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 en daarenboven artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980, aangezien ze art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 met verwijzing naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 nog steeds op een wijze interpreteert die niet verstaanbaar is met de letterlijke lezing noch draagwijdte van het kwestieus artikel 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980.

Uw Raad heeft reeds op 19.07.2013 (zie hoger, gelet de verwijzing naar het arrest van Uw Raad met nummer 106 763 van 16.07.2013 in de zaak met rolnummer 125 392) in deze zaak een gelijkaardig arrest geveld.

Verweerster miskent met de bestreden beslissing dewelke blijkbaar nog steeds past in haar beleid, zowel uw rechtspraak in casu als wet waaraan zij nochtans louter uitvoering moet geven, en zij neemt daarenboven een beslissing die onzorgvuldig is gemotiveerd en elke redelijkheid mist in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing zelf, gelet op de aandoening waaronder de minderjarige zoon van verzoeker duidelijk lijdt.

De bestreden beslissing is wegens het voormelde motiveringsgebrek niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De motieven van de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies van de arts-adviseur van 30 september 2013, waarnaar wordt verwezen en dat samen met de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht aan verzoeker, kunnen op eenvoudige wijze gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft ze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, zodat dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde, dat hij samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft en dat de beoordeling van het risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van

de in het medische getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Kernbetoog van verzoeker is dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden wordt, aangezien de bestreden beslissing *“art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 met verwijzing naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 nog steeds op een wijze interpreteert (sic) die niet verstaanbaar is met de letterlijke lezing noch draagwijdte van het kwestieus artikel 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 30 september 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21/06/2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27/05/2013 blijkt dat het syndroom van Down, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een mentale achterstand waar geen behandeling voor bestaat. Er zijn geen vitale organen aangetast en er is geen risico voor het leven of de fysieke integriteit. De vermelde behandeling is symptomatisch om woede- aanvallen te temperen. Een eventuele afwezigheid ervan in het thuisland betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Hoewel verzoeker ten dele kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing enkel gemotiveerd wordt in het licht van artikel 3 van het EVRM, daar waar artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is, blijkt uit de lezing van het advies *in concreto* dat de geattesteerde aandoeningen onderzocht werden door de arts-adviseur. Deze is tot het besluit gekomen dat het syndroom van Down, waaraan verzoekers zoon lijdt, een mentale achterstand betreft waarvoor geen behandeling bestaat. De vermelde behandeling is enkel symptomatisch om woedeaanvallen te temperen. Een eventuele afwezigheid ervan in het thuisland betekent dan ook niet dat hij onmenselijk of vernederend behandeld zou worden. Uit deze vaststelling blijkt dat de arts-adviseur de aandoening niet enkel heeft beoordeeld in het licht van het risico voor het leven of de fysieke integriteit, maar ook de eventuele afwezigheid van een behandeling heeft getoetst aan de vraag of dit leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

De - juridisch betwistbare - overwegingen met betrekking tot het gebrek aan een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit en artikel 3 van het EVRM die in de bestreden beslissing worden toegevoegd, zijn bijgevolg volstrekt overbodig, doch doen geen afbreuk aan de vaststelling dat ook de noodzaak aan behandeling in het land van herkomst werd nagegaan. Uit de vaststelling door de arts-adviseur dat actueel geen behandeling mogelijk is, volgt *in casu* eveneens dat niet moet worden nagegaan of er een behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst. Aldus ligt geen schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die van aard zijn de vaststellingen van de arts-adviseur te weerleggen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT